

Kapitel 1

Europa, olycksdagen

Med darrande hand strök jag undan en hårlock från ansiktet. Gropen som Harvey fallit ner i var inte särskilt djup, mina ögon började vänja sig vid dunklet och jag anade konturer nere på botten. Han rörde på sig, omringad av diffusa skuggbilder. *Säkert stora stenar.*

Jag vände mig mot generaldirektör Okonjo, med svetten pärlande på pannan. ”Vi måste få upp honom. Finns här nån stege, sir?”

Inte ett ord letade sig ut mellan direktörens spända käkar. Han stirrade ner i gropen med hårt knutna nävar och små ryckningar runt de sammanpressade läpparna. Hade han blivit så chockad av att golvet i den fallfärdiga ladan gett vika? Jag skulle just upprepa frågan då Harveys darrande stämman nådde mina öron.

”Shit! Veronica ... stenarna känns konstiga.”

”Vad menar du?”

”Konstiga. Typ som gammalt papper. Åh jävlar, det är fan inte sant!”

Bredvid mig brände Okonjo av en lång salva europeiska ord. Jag visste inte vad de betydde, men han var upprörd, det hördes tydligt. Hjärtat bultade när jag la mig på knä vid gropens kant. Andetaget fastnade i halsen när jag förstod vad jag såg. Harvey var omringad av förvridna kroppar.

Mitt hjärta nästan stannade. Jag slöt ögonen och slungades bakåt i tiden, till föregående kväll. För mitt inre såg jag oss i min nedsläckta lägenhet, med informationshologrammet flimrande i rummets mitt. Mindes Aurigas uppspelthet och det förväntansfulla skimret i Harveys ansikte. Om vi bara hade vetat ...

Ett skrämt pip från gropens botten drog mig åter till nuet och jag flög upp på fötter. Darrande som ett asplöv vände jag mig mot generaldirektör Okonjo.

”Vad är det där?” Jag pekade ner mot det groteska fyndet, med tankarna tumlande i en salig röra. Tredje världskriget – kanske hade det inte enbart utkämpats med rymdskepp och jonkanoner. Kanske hade det förekommit kemiska vapen också. Gaser med förmåga att konservera människokroppar. Men vad gjorde de under den fallfärdiga ladan? Alla stupade hade begravts och de som dukat under för pesten hade bränts bakom den där kullen ...

Okonjo gjorde ett häftigt utfall framåt. Han böjde sig över gropens kant och röt för sina lungors fulla kraft.

”Vad skulle du där och göra? Förbannade grabb, har du inte vett att respektera avspärrad mark?”

”Va?” Kom det nerifrån. ”Vad snackar du om? Det var ju den andra ladan som spärrats av.”

Förtvivlad klängde jag fast vid Okonjos arm.

”Harvey menade inget illa sir. Bandet hade blåst ner. Det låg dolt i frosten, inte ens jag såg det.”

Generaldirektörens blick hade mörknat. Jag släppte taget och tog ett steg bakåt. Varför var han så vansinnigt arg? Tanken träffade mig som en blixtnedslåg från klar himmel. Jag kände hur ögonen vidgades när jag långsamt skakade på huvudet.

”Ni brände aldrig kropparna, eller hur sir? Ni sa att ni hade bränt dom men istället grävde ni ner dom. Här. Under byggnaderna.”